

vrijdag 6 september | 17.00

Theater Kikker

NEWBORNS

CATCHPENNY ENSEMBLE

PROGRAMMA

Pretalk

Moderator: Floris Schuiling

Angel Animal (2019, 10'30)

Componist Nicholas Morrish (GBR, 1989) Genomineerd Gaudeamus Award

Einmal ist einmal (2019, 8'00)

Componist Jacques Zafra (MEX, 1986)

For the performers (2019, 12'00)

Componist Scott Rubin (USA, 1989), Genomineerd Gaudeamus Award

UITVOERENDEN

Catchpenny Ensemble

Irene Ruiperez Canales - fluit

Vincent Martig - basklarinet

Gabriele Segantini - percussie

Christos Tsogias Razakov - hobo & electronics

Ivan Pavlov - piano

Begonia Chan - cello & electronics

Nick Vailer - el. guitar

Leonidas Zhupali - trombone

Nikos Kokolakis - electronics

Tatiana Matveeva - dans

Yuri Shimaoka - dans

MET DANK AAN

ULYSSES
network

Co-funded by the
Creative Europe Programme
of the European Union

LET OP: Deze uitvoering bevat flitsende lichten die problematisch kunnen zijn voor mensen met epilepsie.

PAY ATTENTION: This performance contains flashing lights that can be challenging for people with epilepsy.

ANGEL | ANIMAL

NICHOLAS MORRISH

Net als in eerder werk, zoals bijvoorbeeld *the traces that remain*, richt Nicholas Morrish zich in *Angel | Animal* op een wonderlijke tijdservaring in muziek. Of, zoals hij schrijft, "op de manieren waarop geluidsoppervlakten tijd weergeven als iets hoorbaars en hoe klank achtervolgd wordt door de aanwezigheid van een hoorbaar verleden." Daarmee doelt Morrish op de kwaliteit van een klank die 'oud' klinkt en aan het verleden doet denken. Bijna zoals een sepiakleur een foto een nostalgisch karakter geeft.

Voor dit stuk liet Morrish zich inspireren door teksten van cultuurcriticus K-Punk (Mark Fisher), de elektronische muziek van Burial en de 'Electronic Voice Phenomenon'-experimenten van schrijver Konstantin Raudive. De EVP is het fenomeen dat er tijdens een opname bovennatuurlijke stemmen of geluiden gevangen worden op band. Met *Angel | Animal*, voor vier subwoofers, twee uitvoerders die elektriciteit bespelen, basklarinet, elektrische gitaar, trombone, piano, dulcimer en elektronica, zoekt Morrish naar die atmosfeer en de spectraliteit van sonische media. Media waarin bepaalde klanken lijken rond te spoken. Hij legt uit: "Spookstemmen en

elektriciteit zijn verweven in een fluide harmonische klankwereld die verder reikt dan het menselijke gehoor." Met de vier subwoofers projecteert hij lage frequenties in de ruimte, die bewust nauwelijks hoorbaar zijn maar wel voelbaar: "het stuk is een onthulling van de immateriële aanwezigheden die impliciet in klank aanwezig zijn, door het lichamelijke en de resonantie."

Morrish probeert een persoonlijke ervaring voel- en hoorbaar te maken. "Het stuk," schrijft hij in zijn toelichting, "begon met het gevoel achtervolgd te worden door een toekomst die nog niet gearriveerd is. En de behoefte om daar voorbij te bestaan. Hier kwam een complex aan gevoelens bij, van verloren en gevonden zijn, af- en aanwezig, de ervaring van 'zijn' in een oceaan van nergens. Het is als troost vinden in een nachtelijke busrit, een wandeling door de stad, of 's nachts in je eentje in het café."

As in previous work, such as "the traces that remain" for example, Nicholas Morrish in "Angel | Animal" focuses on an amazing temporal experience in music. Or, as he writes, "the ways in which sound surfaces render time as an audible materiality and how this media is haunted by the presence of an audible past." By this Morrish means the quality of a sound

which sounds seems 'old' and reminds you of the past. Almost how a sepia colour lends photos a nostalgic character.

For this piece Morrish drew his inspiration from texts by culture critic K-Punk (Mark Fisher), the electronic music of Burial, and parapsychologist Konstantin Raudive's *Electronic Voice Phenomenon* experiments, during which a recording was said to capture supernatural voices or sounds on tape. In *Angel | Animal*, for four subwoofers, two performers who 'play' electricity, bass clarinet, electric guitar, trombone, piano, dulcimer and electronics, Morrish explores the atmospherics and spectrality of sonic media - media which appears haunted by certain sounds. He explains: "Spirit voices and electricity are interwoven within a fluid harmonic sound world that is extended beyond the range of human hearing." The four subwoofers project low frequencies into the performance space, which are deliberately barely audible but are palpable: "The piece is not a cerebral attempt at understanding, but rather a revealing of the immaterial presences implicit in sound through the visceral and the resonant." Morrish's aim is to make a personal experience palpable and audible. "This piece," he writes in his programme note, "began with a sense of being haunted by, and the need to exist beyond, a future that had not yet arrived. With this came a complex of feelings, of being lost and found, detached and present, the experience of beingness in an ocean of

nowhere. It is like finding solace in riding the night bus, walking through the city, sitting alone in a late-night café."

EINMAL IST EINMAL

JACQUES ZAFRA

In een interview met *Musica Kaleidoskopea* beschrijft de Mexicaanse componist Jacques Zafra drie muzikale ervaringen die hem hebben gevormd. De eerste, toen hij dertien was, was een concert van Metallica, waardoor hij besloot zijn leven te wijden aan muziek. De tweede, toen hij jazz studeerde, was een concert van het Arditti strijkkwartet. Daardoor wist hij wat voor een muziek hij wilde componeren. De derde vond plaats in Darmstadt 2012, tijdens de honderdste geboortedag van John Cage. Daar hoorde hij muziek van Cage maar ook van componisten als Stefan Prins, Johannes Kreidler en Raphael Cendo. De concerten die hij daar hoorde waren een keerpunt in zijn leven als componist. De titel van Zafra's *einmal ist einmal* verklaart vrij letterlijk de inhoud van het stuk: eenmaal is eenmaal, iedere gebeurtenis is uniek en komt een keer voorbij. Niets wordt letterlijk herhaald. Wat Zafra wel herhaalt is eigen materiaal uit eerdere werken. In dit geval is het bijna een arrangement, de eerste versie schreef hij voor het Catalaanse ensemble Vertixe Sonora voor altsaxofoon, cello, piano en geluidsbestanden. In de 2.0 versie, zoals hij het noemt, is de saxofoon vervangen door de hobo en de

basklarinet. Zafra omschrijft zijn stukken dan ook niet als composities maar "building blocks," hij legt uit: "complete partijen van instrumenten, fragmenten van voltooide werken of gehele stukken kunnen gebruikt worden om een nieuw werk te maken, of om de duur en instrumentatie van een eerder werk uit te breiden."

Voor dit werk liet Zafra zich inspireren door het werk *Trottola* van de Cubaanse kunstenaar Carlos Garaicoa. Maar de vraag kwam van buitenaf van het ensemble Vertixe Sonora. "Het idee om dit stuk te maken voelde een beetje ongemakkelijk, omdat ik mijn ideeën voor werken normaal niet op externe suggesties baseer. Ik heb uiteindelijk alleen maar een essentieel element gebruikt. *Trottola* is eigenlijk alleen een lange en lineaire transitie van wit naar zwart en op het eind staat een adelaar. Die lineaire transitie van het ene extreme punt naar het andere heb ik overgenomen."

In an interview with Musica Kaleidoskopea, Mexican composer Jacques Zafra describes three musical experiences which have proved formative for him. The first, when he was thirteen, was a Metallica concert, which made him decide to dedicate his life to music. The second, during his jazz studies, was a concert given by the Arditti string quartet, which

told him what kind of music he wanted to compose. The third experience took place in 2012 in Darmstadt, on the centenary of John Cage's birth. He heard music by Cage himself but also by composers such as Stefan Prins, Johannes Kreidler and Raphael Cendo. These concerts were a turning point in his life as a composer.

The title of Zafra's "einmal ist einmal" explains the content of the piece fairly literally: once is once; each event is unique and occurs only once. Nothing is repeated literally, although Zafra does repeat his own material from previous works. This piece is almost an arrangement, the first version having been written for the Catalan ensemble Vertixe Sonora for alto saxophone, cello, piano and audio files. In the 2.0 version, as he calls it, the saxophone part is replaced by the oboe and the clarinet. Zafra refers to his works not as compositions but as 'building blocks', since, as he explains: "Complete parts of an instrument, fragments of a work or the complete work, can be used to create a new work, or expand the duration or instrumentation of a previous one."

For this piece Zafra drew his inspiration from the work Trottola by Cuban artist Carlos Garaicoa, but it was the Vertixe Sonora ensemble who asked him to compose it. "The idea of making this piece made me a little uncomfortable, since I usually do not compose basing my ideas on external suggestions.

Ultimately I used only one essential element. Trottola is basically a long linear transition from white to black, and in the end there is an eagle. For this work I chose that linear transition from one extreme to another.

FOR THE PERFORMERS

SCOTT RUBIN

Sinds 2014 diept Rubin een aantal interdisciplinaire ideeën uit. Naast het strikt muzikale houdt hij zich bezig met de relatie tussen beweging en klank, gestuurde improvisatie, bewegings-sensitieve live-elektronica, live-video, de fysieke interactie tussen uitvoerders en een creatieve omgang met het toneelbeeld. Al die elementen keren terug in *for the performers* voor twee dansers, fluit, basklarinet, slagwerk, live-video projecties en bewegings-sensitieve live-elektronica.

Naast de dansers bewegen ook de musici en andersom. De dansers zijn uitgerust met bewegingssensoren die de live-elektronica beïnvloeden. In veel van zijn werk is Rubin op zoek naar de relatie tussen beweging en klank. Daarvoor bedacht hij drie basismanieren, legt hij uit in een interview met Gaudeamus: “de eerste is om de fysieke beweging die je ziet of het geluid dat je hoort te interpreteren. De tweede is om na te denken over het handwerk achter de oppervlakte: wat doet de performer om dat geluid of die beweging te maken? [...] De derde manier is om na te denken over de innerlijke emotie achter dat handwerk. [...] Wat denkt de danser wanneer hij of zij in die sierlijke houding staat? Het is

waarschijnlijk psychologisch heel zwaar.”

In zijn werk diept Rubin verschillende thema's uit die aansluiten bij een andere studie dan compositie. Hij heeft ook psychologie gestudeerd en houdt zich bezig met intimiteit, macht, identiteit en innerlijke psychologische gemoedstoestanden. Die thema's slaan ook over op het doorbreken van de vierde muur en de interactie die daardoor ontstaat tussen het publiek en het toneel.

Ook in het maakproces komt een thema als intimiteit terug. De titel *for the performers* past Rubins recente werk ook goed, dat de laatste jaren bestaat bij de gratie van de uitvoerders en dat enkel en alleen door intensieve samenwerking kan ontstaan. Eerste schetsen, elektronica, en choreografische ideeën krijgen pas vorm in een intensieve workshopperiode met de uiteindelijke uitvoerenden. Een partituur op een muziekstandaard waarachter bijvoorbeeld de basklarinet plaatsneemt, past dan ook niet in het werk van Rubin. Een muzikant gedraagt zich in *for the performers* anders, eerder als een danser.

Since 2014 Rubin has been exploring a number of interdisciplinary ideas. Alongside the strictly musical he is involved with the relationship between movement and sound, directed improvisation, motion-sensitive live electronics, live video, the physical interaction

between performers and a creative approach to the stage set. All these elements can be found in "for the performers" for two dancers, flute, bass clarinet, percussion, live video projections and motion-sensitive live electronics.

The musicians move alongside the dancers and vice versa. The dancers are equipped with motion-sensors which influence the live electronics. In much of his work Rubin is searching for the relationship between movement and sound. He found three basic ways to think about it, as he explains in an interview with Gaudeamus: "The first is to interpret the physical motion that you see or the sound that you hear. The second is to consider the manual labour behind the surface level: what is a performer doing to make that movement or sound? The third is to consider the inner emotion behind the labour. So what is the dancer thinking when they're holding this graceful pose? It's probably psychologically arduous."

In his work Rubin explores various themes which are more linked to studies other than composition. He also studied psychology and focuses on subjects such as intimacy, power, identity and the innermost psychological states of mind. These themes also spread to the breaking of the fourth wall and the interaction which that causes between the audience and those on stage.

A theme such as intimacy also returns during the creative process. "for the performers" is

also a fitting title for Rubin's recent work, which in recent years has continued only thanks to the performers, and which can come about only through intensive collaboration. First sketches, electronics, and choreographic ideas only take shape in an intensive workshop period with the final performers. A score on a music stand behind which, for example, the bass clarinetist sits down, does not belong in Rubin's work. A musician behaves differently in "for the performers", more like a dancer.

GAUDEAMUS AGENDA

10 oktober 2019 | TivoliVredenburg

Club Fluxus: The Chronometer's

Orchestra ft. Matangi Quartet

5 maart 2020 | TivoliVredenburg

Club Fluxus: Maya Fridman & Diamanda

Dramm

26 oktober 2019 | Nicolaikerk

Jacob Lekkerkerker: Cathedral Mobile

9 april 2020 | TivoliVredenburg

Club Fluxus: Oerknal

31 oktober 2019 | Kunstruimte Kuub

Germaine Sijstermans

7, 8, 9 en 10 en november 2019 | diverse
locaties

Gaudeamus @Le Guess Who?

14 november 2019 | TivoliVredenburg

Club Fluxus: Perforator

28 november 2019 | Kunstruimte Kuub

Vincent van Amsterdam

16 januari 2020 | TivoliVredenburg

Club Fluxus: But What About

6 februari 2020 | TivoliVredenburg

Club Fluxus: Amstel Quartet & Keuris

Quartet

21 februari 2020 | Kunstruimte Kuub

Alistair Sung

GAUDEAMUS AWARD

Na het slotconcert van het festival wordt de Gaudeamus Award 2019 uitgereikt aan een van de vijf genomineerde componisten. Juryleden Clara Iannotta, Gerhard Stäbler en Yannis Kyriakides selecteerden uit 285 scores uit 33 verschillende landen vijf jonge muzikpioniers: Remy Siu, Nicholas Morrish, Stefan Maier, Kelley Sheehan en Scott Rubin.

De Gaudeamus Award is een stimuleringsprijs voor jong talent en een opdracht om een nieuw stuk te maken voor Gaudeamus Muziekweek 2020.

After the festival's final concert, the Gaudeamus Award 2019 will be presented to one of the five nominated composers. Jury members Clara Iannotta, Gerhard Stäbler and Yannis Kyriakides selected out of 285 scores from 33 different countries five young music pioneers: Remy Siu, Nicholas Morrish, Stefan Maier, Kelley Sheehan and Scott Rubin.

The Gaudeamus Award is an incentive prize for young talent and a commission to create a new piece for Gaudeamus Muziekweek 2020.

**IN 2020 KLINKEN WE
OP 75 JAAR MUZIEKPIO-
NIERS!**

En dat gaan we groots vieren. Meer
weten over onze toekomstplannen? Ga
naar gaudeamus75.nl

**IN 2020 WE CELEBRATE
75 YEARS OF
MUSIC PIONEERS!**

*And this will be celebrated in grand fashion.
Curious about our plans for the future? Please
visit gaudeamus75.nl*